

Arrest

nr. 181 479 van 31 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 31 augustus 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2016 dienden verzoekers bij de Belgische overheid een verzoek tot internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoekers hun vingerafdrukken op 27 december 2015 werden geregistreerd te Griekenland wegens illegale binnenkomst en op 6 januari 2016 te Duitsland wegens een verzoek tot internationale bescherming.

Op 18 februari 2016 werden verzoekers gehoord.

Op 22 februari 2016 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Verordening 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 3 maart 2016 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2016 weigerden de Duitse autoriteiten de terugname van verzoekers daar zij een bijkomend onderzoek wensten te voeren.

Op 10 maart 2016 richtte de gemachtigde aan de Duitse autoriteiten een verzoek tot herevaluatie van het terugnameverzoek op grond van artikel 5.2 van de Verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend

Op 25 maart 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 3 maart 2016 onontvankelijk, omdat het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de aandoening.

Op 17 augustus 2016 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van verzoekers.

Op 31 augustus 2016 nam het bestuur de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, aangaande eerste verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam : H.
voornaam : S. H.
geboortedatum : [...]1991
geboorteplaats : K.
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 17.01.2016 in België is aangekomen. Eén dag later, op 18.01.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn op [...]1991 in K.

Uit het Eurodacverslag van 18.01.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie door de Griekse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 17.08.2016 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.02.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder elders asiel heeft aangevraagd zover hij kan herinneren. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.01.2016 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken werden genomen in het kader van een illegale binnenkomst en een verzoek tot

internationale bescherming en naar een verklaring gevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij zich dat niet kan herinneren en dat hij er niets van weet en dat hij misschien niet bij volle bewustzijn was en zich niet kan herinneren zijn vingerafdrukken te hebben gegeven. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij Afghanistan op 17.12.2015 verlaten zou hebben per auto en vijftien dagen onderweg was naar Iran. Betrokkene verklaarde dat hij vijf dagen in Teheran verbleven heeft. Betrokkene verklaarde dat hij zich zijn verdere reis niet herinnert. Gevraagd naar wat hij wel nog weet, stelde betrokkene dat hij niets meer weet. Gevraagd naar de landen die hij wel nog weet, stelde betrokkene Turkije en Griekenland en dat hij het daarna niet meer weet. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 18.01.2016 in België het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.02.2016 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat hij zich kan herinneren of hij ergens anders asiel heeft aangevraagd of dat zijn vingerafdrukken werden genomen, werd op basis van deze informatie voor betrokkene op 23.02.2016 een terugnameverzoek overgemaakt aan de Duitse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Na een initiële weigering van de Duitse autoriteiten op 07.03.2016 omdat verder nazicht nodig was, gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening hebben de Duitse autoriteiten op 17.08.2016 het verzoek tot terugname voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III Verordening. De Duitse autoriteiten willigden op 17.08.2016 eveneens het terugnameverzoek in voor de verklaarde echtgenote van betrokkene A. S. (...) en het minderjarige kind H. S. H. ([...].2015)

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat het in België goed is. Betrokkene werd gevraagd naar redenen waarom hij geen asiel zou kunnen aanvragen in Duitsland en verklaarde daarop dat hij niet echt dergelijke redenen heeft en dat hij niet weet wat hij daarop moet zeggen en herhaalde dat het in België goed is (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door der Duitse autoriteiten aanhaalt die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat zouden kunnen rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat het in België goed is (DVZ, vraag 33), dient te worden opgemerkt dat het

volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil aanvragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na haar overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat

deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is

vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar kinderen zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde religieus gehuwd te zijn (DVZ, vraag 15). Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat hij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21) en dat een neef, de zoon van een broer van zijn vader en die tussen de 30 en 35 jaar oud zou zijn in België zou verblijven maar waar deze zou verblijven stelde betrokkene niet te weten. Betrokkene heeft evenmin een idee van het statuut van deze neef (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaarde neef die in België zou verblijven dient te worden opgemerkt dat deze op basis van de summier gegevens die betrokkene aanbrengt niet terug te vinden is in de gegevensbank van de DVZ. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het hier een neef zou betreffen van betrokkene. Betrokkene zelf is meerderjarig en verklaarde religieus gehuwd te zijn. Betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde neef zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielerzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Wat betreft zijn verklaarde echtgenote A. S. (8.197.835) en zoon H. S. H. (°(...)2015) die eveneens in België aanwezig zijn, dient te worden opgemerkt dat zowel zijn verklaarde echtgenote als zoon sinds 17.08.2016 het voorwerp uitmaken van terugnameakkoord met de Duitse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielerzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat iedereen onderweg en in Afghanistan zei dat België een goed land was en dat hij dat ook zelf bedacht had (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij heeft vernomen van anderen en wat hij zelf bedacht had. Aan dergelijk informatie die men verkregen heeft via derden of zelf bedacht heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil aanvragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin- III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij via derden vernomen heeft of zelf bedacht heeft, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geheugenproblemen heeft. Gevraagd hoe dat komt, verklaarde betrokkene dat als er iets gezegd wordt, hij het dan straks al vergeten is. Gevraagd hoe hij aan die geheugenproblemen komt, verklaarde betrokkene dat hij hard geslagen werd door de Taliban. Gevraagd of hij littekens heeft, verklaarde betrokkene dat hij littekens aan zijn linkerschouders heeft (DVZ, vraag 32). Op 15.03.2016 diende Meester N. V. per aangetekend schrijven een machtiging tot verblijf in voor betrokkene, zijn verklaarde echtgenote A. S. (o.v. 8.197.835) en minderjarige zoon H. S. H. (o.v. (...) 2015). Deze aanvraag werd op 25.03.2016 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel onontvankelijk verklaard en op 29.03.2016 aan betrokkene betekend aangezien het standaard medisch getuigschrift volgens artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Deze beslissing stelt verder dat uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 29.02.2016 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. De medische informatie onder punt D van het SMG heeft enkel betrekking op eventuele gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet; deze informatie wordt door onze diensten niet beschouwd als een graad van ernst van de

ziekte aangezien deze gegevens louter speculatief zijn en geen betrekking hebben op de actuele gezondheidssituatie van de aanvrager (Arrest 76 224 RVV d.d. 29 februari 2012). Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 15.03.2016 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, is de aanvraag dan ook onontvankelijk verklaard. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij geheugenproblemen heeft, dient verder te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de tien (10) dagen en zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten in Duitsland (4).”

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, aangaande tweede verzoekster en hun gemeenschappelijk kind, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.
voornaam : S.
geboortedatum: [...]1996
geboorteplaats : K.
nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 17.01.2016 in België is aangekomen. Eén dag later, op 18.01.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn op [...]1996 in K.

Uit het Eurodacverslag van 18.01.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie door de Griekse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 17.08.2016 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon en haar kind H. S. H. ([...])2015).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.02.2016 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat ze nooit eerder elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.01.2016 waaruit blijkt dat haar vingerafdrukken werden genomen in het kader van een illegale binnenkomst en een verzoek tot internationale bescherming en naar een verklaring gevraagd. Betrokkene verklaarde daarop dat ze werden tegengehouden door de politie en dat ze hun vingerafdrukken moesten geven maar dat ze niet weet op welke plaats dit exact was en dat ze gezegd hebben dat ze daar geen asiel wilden aanvragen. Betrokkene verklaarde verder dat men gezegd zou hebben dat de vingerafdrukken enkel voor de politie waren en dat het niet over een asielaanvraag ging. Betrokkene werd eveneens gevraagd in welke landen haar vingerafdrukken genomen werden en stelde dat tussen Macedonië en Duitsland haar vingerafdrukken één keer genomen werden en dat ze verder geen vingerafdrukken heeft gegeven. Rekening houdende met het resultaat van het Eurodacverslag van 18.02.2016 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene eveneens in Griekenland werden genomen, werd betrokkene gevraagd of haar vingerafdrukken ook niet in Griekenland werden genomen. Betrokkene verklaarde daarop dat haar vingerafdrukken inderdaad ook in Griekenland werden genomen. Betrokkene verklaarde verder tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.02.2016 dat ze op een onbekend moment uit Afghanistan vertrokken zou zijn en dat ze een maand tot anderhalve maand onderweg geweest zou zijn. Vanuit Afghanistan zou betrokkene per auto naar Iran gereisd zijn waar ze vier nachten in Teheran verbleven zou hebben. Vanuit Iran zou betrokkene vervolgens per auto en te voet één nacht onderweg geweest zijn naar Turkije. Betrokkene verklaarde dat ze in Turkije vier dagen op een onbekende plaats verbleven heeft om vervolgens per boot naar Griekenland te reizen waar ze één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze gedurende vier tot vijf nachten op een onbekende plaats verbleef om vervolgens per bus vanuit Griekenland naar Macedonië te reizen waar ze twee dagen later zou zijn aangekomen. Vanuit Macedonië zou betrokkene met treinen en bussen vervolgens naar Duitsland gereisd zijn waarbij ze onderweg verbleven in tenten van de VN. Betrokkene verklaarde verder dat haar vingerafdrukken in Duitsland genomen werden en dat ze gedurende zeven tot acht dagen in een kamp verbleven omdat haar kind ziek was. Betrokkene stelt de naam van het kamp of de plaats niet te weten omdat ze niet buiten het kamp geweest is. Vervolgens zou betrokkene vanuit Duitsland per auto naar België zijn gereisd waar ze op 17.01.2016 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 18.02.2016 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat ze in Duitsland gedurende zeven tot acht dagen in een kamp verbleef en dat haar vingerafdrukken in Duitsland genomen werden maar dat ze gezegd zou hebben dat ze geen asiel wilde vragen, werd op basis van deze informatie voor betrokkene en haar minderjarige kind H. S. H. ([...])2015) op 23.02.2016 een terugnameverzoek overgemaakt aan de Duitse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Na een initiële weigering van de Duitse autoriteiten op 07.03.2016 omdat verder nazicht nodig was, gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening hebben de Duitse autoriteiten op 17.08.2016 het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar minderjarige kind H. S. H. ([...])2015) ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Duitse autoriteiten willigden op 17.08.2016 eveneens het terugnameverzoek in voor haar verklaarde echtgenoot H. S. H. ([...]) op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève

dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de mensen zeiden dat België veel Duitsland veel beter was dan Duitsland en dat ze niet in Duitsland moesten blijven en dat de procedure in België korter en beter was en dat het de keuze van haar verklaarde echtgenoot was om naar België te komen en niet in Duitsland te blijven (DVZ, vraag 33) Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Duitsland, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene baseert zich eveneens op wat ze heeft van horen zeggen van anderen. Aan dergelijke informatie die men via anderen en dus via derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten zijn derhalve niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgens van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat ze via derden vernomen heeft, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat

men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na haar overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departmente blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe

kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar kinderen zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde religieus gehuwd te zijn (DVZ, vraag 15). Betrokkene verklaarde verder tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.02.2016 dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Wat betreft haar minderjarige kind H. S. H. (°(...))2015) en haar verklaarde echtgenoot H. S. H. (o.v. 8.197.828) die eveneens in België aanwezig zijn, dient te worden opgemerkt dat zowel haar verklaarde echtgenoot als haar kind sinds 17.08.2016 het voorwerp uitmaken van terugnameakkoord met de Duitse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat zij niet gekozen heeft en dat ze andere mensen en haar man volgde (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf geen specifieke redenen aanbrengt om precies in België asiel aan te vragen maar dat ze andere mensen en haar man volgde. Het gegeven dat betrokkene andere mensen en haar man volgde kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Het volgen van betrokkene in haar keuze of die van haar man in de keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 18.02.2016 dat zij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 31). Betrokkene verklaarde verder dat haar kind in België behandeld wordt aan zijn navel omdat die te kort werd afgesneden bij zijn geboorte en dat haar kind hierdoor ook problemen heeft met zijn oren en dat als de medicatie niet helpt hij een operatie nodig zal hebben (DVZ, vraag 32). Op 15.03.2016 diende Meester N. V. per aangetekend schrijven een machtiging tot verblijf in voor betrokkene, haar verklaarde echtgenoot H. S. H. (o.v. 8.197.828) en minderjarige zoon H. S. H. (o.v. (...))2015). Deze aanvraag werd op 25.03.2016 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel onontvankelijk verklaard en op 29.03.2016 aan betrokkene betekend aangezien het standaard medisch getuigschrift volgens artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Deze beslissing stelt verder dat uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 29.02.2016 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. De medische informatie onder punt D van het SMG heeft enkel betrekking op eventuele gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet; deze informatie wordt door onze diensten niet beschouwd als een graad van ernst van de ziekte aangezien deze gegevens louter speculatief zijn en geen betrekking hebben op de actuele gezondheidssituatie van de aanvrager (Arrest 76 224 RVV d.d. 29 februari 2012). Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 15.03.2016 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, is de aanvraag dan ook onontvankelijk verklaard. Met betrekking tot de motieven dat de navel haar kind te kort werd afgesneden en dat hij hiervoor behandeld wordt en dat hij hierdoor ook problemen heeft met zijn oren en dat als medicatie niet helpt een operatie nodig is, dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene medische documenten aanwezig zijn die deze verklaringen staven Met betrekking tot deze motieven dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkenes kind niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kind niet in staat zouden zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of haar kind zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene of haar kind sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moeten betrokkene en haar kind het grondgebied van België verlaten, evenals het

grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de tien (10) dagen en zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten in Duitsland (4)."

2. Onderzoek van het beroep

In hun eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt onvoldoende rekening met de door verzoekers ingeroepen medische problematiek (in hoofde van eerste verzoeker).

Bij schrijven dd. 15 maart 2016 hebben verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet ingediend wegens de psychiatrische problematiek van eerste verzoeker. (zie administratief dossier.

Deze aanvraag "medische regularisatie" werd onontvankelijk verklaard om reden dat het getuigschrift geen uitspraak zou doen omtrent de ernst van de ziekte. Een ernstig onderzoek van de aangevoerde medische problematiek heeft op heden niet plaatsgevonden. Primo wordt de aandoening van eerste verzoeker in de bestreden beslissing ten onrechte gereduceerd tot een geheugenprobleem, terwijl eerste verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van een post traumatische stress-stoornis.

Deze reductie van de aandoening van verzoeker is constitutief voor een schending van de materiele motiveringsplicht, aangezien deze voor gevolg heeft dat de bestreden beslissing niet gesteund is op juiste feitelijke gegevens.

Secundo wordt enkel overwogen dat eerste verzoeker in Duitsland ook medische verzorging kan genieten. Er is evenwel op heden geen zekerheid nopens de toekenning van een beschermingsstatus door de Duitse asielautoriteiten zodat het niet kan worden uitgesloten dat verzoekers door de Duitse overheid zullen worden gerepatrieerd naar Afghanistan.

De zorgvuldigheidsverplichting en art. 3 EVRM leggen derhalve aan de Belgische Staat de verplichting op om te onderzoeken of verzoekers (eerste verzoeker) ook in hun (zijn) land van herkomst kan beschikken over de noodzakelijke medische behandeling.

Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat zelfs in het geval een ernstig zieke is vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd zonder onderzoek of zijn verwijdering geen schending zou opleveren van art. 3 EVRM. (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36)

Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10):

"Il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé».

Vrije vertaling : « Het behoort aan de autoriteit om, overeenkomstig de geciteerde voorbereidende werken, de medische situatie van de vreemdeling te onderzoeken, alvorens over te gaan tot de gedwongen verwijdering."

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397):

"Il observe par ailleurs que les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 rappellent explicitement la règle applicable dans les cas où un demandeur d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est exclu du bénéfice de cette disposition par application du § 4 de celle-ci.

Dans ces cas, les travaux préparatoires de la loi indiquent en effet clairement que « Il est toutefois évident qu'un étranger gravement malade qui est exclu du bénéfice de l'article 9ter pour un de ces motifs, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH » (Doc. Pari., Ch., 51 j2478/001, Exposé des motifs, p.36).

Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à

l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur.; notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays.»

Vrije vertaling onderlijnd fragment :

"Uit het voorgaande vloeit voort dat een verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. een vreemdeling wier aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Wet van 15 mei 1980 onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, in strijd is met art. 3 EVRM, aangezien uit de motivering niet blijkt dat het bestuur heeft onderzocht of de aandoening van verzoeker een reëel risico met zich brengt van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer (...)"

In casu hebben verzoekers in de aanvraag om machtiging tot verblijf duidelijk aangegeven dat behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar is. Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Afghanistan en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM iuo. de zorgvuldigheidsverplichting. Om die reden dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden nietig verklaard."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel van hun enig middel achten verzoekers de materiële motiveringsplicht geschonden nu ten onrechte de medische problematiek gereduceerd zou zijn tot een geheugenprobleem, daar waar eerste verzoeker lijdt aan een volgens hem ernstige vorm van een post-traumatische stressstoornis. Bijgevolg zou de bestreden beslissing niet gesteund zijn op de juiste feitelijke gegevens.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing niet enkel wordt uitgegaan van een geheugenprobleem, doch ook melding wordt gemaakt van littekens en van het feit dat eerste verzoeker de oorzaak van zijn geheugenprobleem heeft gelegd bij de harde slagen door de Taliban. Verweerder heeft in de nota terecht opgemerkt dat eerste verzoeker in diens gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 februari 2016 ook enkel gewag heeft gemaakt van dit geheugenprobleem, de harde slagen door de Taliban en die littekens. Bijkomend heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing uitvoerig de door verzoeker doorlopen procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toegelicht en aangegeven dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk werd verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift geen aanduiding van de graad van ernst van de ziekte bevatte en er evenmin een ander standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. Deze motieven komen overeen met de motieven die blijken uit de beslissing van 25 maart 2016 waarin de aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Thans stellen verzoekers dat de problematiek veeleer een ernstig posttraumatische stressstoornis betreft. De Raad stelt echter vast dat waar inderdaad in het standaard medisch getuigschrift van 29 februari 2016 de behandelende arts bij de diagnose enkel "post traumatische stress – stoornis" vermeldt, verweerder had vastgesteld dat geen graad van ernst was weergegeven waardoor de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De Raad stelt vast dat nergens uit de interne database van de Raad blijkt dat verzoekers een beroep hebben ingediend tegen de voormelde beslissing. Ook ter zitting kon de raadsman van verzoekers niet bevestigen dat tegen de onontvankelijkheidsbeslissing beroep zou zijn aangetekend. Bijgevolg is de voormelde beslissing definitief en kunnen verzoekers niet zonder meer stellen dat er sprake is van een "ernstige vorm" van een posttraumatische stressstoornis. Er blijkt niet dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enig middel werpen verzoekers op dat de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het EVRM zouden vereisen dat *in casu* niet enkel wordt overwogen dat eerste verzoeker in Duitsland de medische verzorging kan genieten. Nu er geen zekerheid bestaat aangaande de toekenning van een beschermingsstatus door de Duitse asielautoriteiten, kan een repatriëring door de Duitse autoriteiten naar Afghanistan niet worden uitgesloten en had verweerder volgens verzoekers bijgevolg ook moeten onderzoeken of eerste verzoeker in Afghanistan kan beschikken over de noodzakelijke medische behandeling. Verzoekers verwijzen hierbij naar de voorbereidende werken aangaande artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat zelfs indien een ernstig zieke vreemdeling is uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om redenen van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd zonder onderzoek of die verwijdering geen schending zou opleveren van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers verwijzen vervolgens ter illustratie naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State, die duidelijk stellen dat voorafgaand aan een verwijdering de gemachtigde ertoe gehouden is de medische situatie van een verzoeker te onderzoeken, of nog dat een verwijderingsmaatregel genomen ten aanzien van een vreemdeling wier aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard zonder dat de ingeroepen medische elementen werden onderzocht, strijdig is met artikel 3 van het EVRM aangezien uit de motieven geen onderzoek blijkt of de aandoening een reëel risico meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het arrest van de Raad van State waarnaar verzoekers verwijzen, stelt dat uit de voorbereidende werken blijkt dat het evident is dat een vreemdeling die niet het vereiste identiteitsdocument voorlegt en ook niet aantoonde dat hij in de onmogelijkheid is om een dergelijk document voor te leggen, niet kan verwijderd worden indien zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De thans bestreden beslissingen houden enerzijds een component in van weigering van verblijf en anderzijds een bevelscomponent. Een overdrachtbesluit (bijlage 26^{quater}) bevat conform artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. Beide componenten zijn een en ondeelbaar en maken deel uit van een *instrumentum*. Verzoekers richten zich tegen de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing. Ook al bevat de bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing op zich geen herhaling van de motieven aangaande de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, toch blijken deze motieven duidelijk uit de component van weigering van verblijf, dermate dat deze motieven voor verzoekers afdoende duidelijk in de bestreden beslissing zijn opgenomen. De motieven van de bestreden bevelscomponent geven ook duidelijk aan dat de verwijdering wordt beoogd naar Duitsland. Ook al blijkt niet duidelijk dat verzoekers ook een middel hebben ontwikkeld tegen de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing, blijkt dat ook in de tweede bestreden beslissing, met name in de component van weigering van verblijf uitgebreid wordt ingegaan op de aangehaalde gezondheidsproblemen van het kind van verzoekers, waar verzoekers thans niet op terugkomen, op de gevoerde procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de gezondheidsproblemen van eerste verzoeker en blijkt duidelijk uit de bevelscomponent dat ook voor verzoekster en hun kind een verwijdering wordt beoogd naar Duitsland.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat bij afgifte van een verwijderingsmaatregel door de gemachtigde moet rekening gehouden worden met hun gezondheidstoestand in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers kunnen eveneens gevolgd worden, in het licht van de door hen geciteerde voorbereidende werken en rechtspraak van de Raad van State, waar zij stellen dat *in casu* in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen ten gronde onderzoek is gebeurd van de medische toestand van eerste verzoeker, nu diens aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat hij heeft voorgelegd geen graad van ernst heeft vermeld. De Raad stelt echter vast dat verweerder *in casu* zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de onontvankelijkheidsbeslissing in de gevoerde procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar bijkomend het volgende heeft gemotiveerd: *“Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Verzoekers betwisten niet dat Duitsland het land is dat verantwoordelijk is voor hun verzoek tot internationale bescherming, daar zij uitdrukkelijk de bevelscomponent en niet de component van weigering van verblijf aanvechten. Duitsland kan bijgevolg beschouwd worden als *“het land waarnaar verzoekers mogen worden teruggeleid.”* Ook na lezing van de bevelcomponenten bestaat geen twijfel dat de verwijdering van het gehele gezin wordt beoogd naar Duitsland. Bijgevolg hadden verzoekers om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken een begin van bewijs moeten aanbrengen dat zij een ernstig en reëel risico lopen door Duitsland te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dat afbreuk zou kunnen doen aan de motieven van verweerder dat geen dergelijk bewijs aanwezig is bij een terugkeer naar het land van terugname. Verzoekers betwisten in hun verzoekschrift geenszins dat de nodige zorgen voor eerste verzoeker in Duitsland kunnen worden verschaft. Bovendien weze aangestipt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling en eigen benadrukken)”*. In de voormelde paragraaf spreekt het EHRM van de *“receiving state”*, of de ontvangende staat en niet van het land van herkomst. Verzoekers houden voor dat de gemachtigde ook het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in Afghanistan had moeten onderzoeken, doch Afghanistan is *in casu* duidelijk niet de *“receiving state”* of het land dat verantwoordelijk is voor de terugname van verzoekers. Waar verzoekers doelen op een indirect risico op een schending van artikel 3 van het EVRM nu het verstrekken van bescherming door Duitsland niet zeker is en de toepassing van de Dublin III Verordening de gemachtigde er niet van zou ontslaan ook dit indirect risico in Afghanistan te onderzoeken, kan de Raad *in casu* niet volgen. Verzoekers gaan in deze voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop de Dublin III Verordening steunt (zie overweging 3 van de Dublin III Verordening) en waarbij de landen van de unie in principe worden geacht de grondrechten te eerbiedigen. Zowel het EHRM (EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, *MSS / België en Griekenland*) als het Hof van Justitie (HvJ 14 november 2013, C-4/11, *Bundesrepublik Deutschland / Kaved Puid*, § 36 en *dictum*) hebben bevestigd in hun rechtspraak dat dit vermoeden weliswaar weerlegbaar is, doch enkel in die situatie dat de lidstaten *“niet onkundig kunnen zijn”* van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat, die op feiten berusten, grond vormen om aan te nemen dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico

loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (of artikel 3 van het EVRM) bij overdracht aan de betrokken lidstaat. De voormelde rechtscolleges hebben dus in geval van ernstige tekortkomingen in de asielprocedure, met risico op direct of indirect refoulement, en in de opvangomstandigheden aangenomen dat het vermoeden van respect voor de grondrechten door een lidstaat weerlegbaar is. Daargelaten de vraag of dit vermoeden ook omkeerbaar is in de situatie dat men een indirecte schending vreest van artikel 3 van het EVRM om medische redenen, zoals verzoekers thans lijken aan te voeren, heeft het EHRM duidelijk de initiële bewijslast bij de verzoeker gelegd om het reëel karakter van het risico aan te geven. Enkel indien een lidstaat weet of zou moeten weten dat de principieel verantwoordelijke lidstaat ernstig tekortkomt in het waarborgen van de grondrechten, wordt de verzoeker geacht niet de volledige bewijslast te dragen (naar analogie EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, *MSS / België en Griekenland*, §§ 352 – 358). Er ligt thans geen enkele aanwijzing voor dat Duitsland zijn verplichtingen op grond van artikel 3 van het EVRM niet zou nakomen en zonder gepast onderzoek van de medische situatie van eerste verzoeker over zou gaan tot repatriëring naar Afghanistan. Verweerder kon dan ook volstaan met een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Duitsland. De blote bewering of vrees dat verzoekers geen internationale bescherming zullen krijgen in Duitsland en ook zonder onderzoek naar de medische situatie van eerste verzoeker naar Afghanistan zouden kunnen teruggestuurd worden, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES